

Να είναι ειλικρινείς και ως αντιπολίτευση

Του **ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΕΛΛΙΣ**

Ως αρχηγός της αντιπολίτευσης, το καλοκαίρι του 2009, ο Γιώργος Παπανδρέου έλεγε ότι «λεφτά υπάρχουν». Αλλά και ως πρωθυπουργός στην αρχή έβλεπε τα σπρεντς να ανεβαίνουν, τη χώρα να διολισθαίνει προς τη χρεοκοπία, και αυτός εξήγγελλε φιλολαϊκά μέτρα. Χρειάστηκε να περάσουν κάποιοι μήνες για να αντιληφθεί τη σοβαρότητα της κατάστασης και να αρχίσει τη δύσκολη διαχείριση μιας οικονομίας υπό κατάρρευση. Ανάλογη συμπεριφορά επέδειξε και ο Αντώνης Σαμαράς, τουλάχιστον όσο ήταν στην αντιπολίτευση. Εναντιώθηκε στο Μνημόνιο και επέμενε να ωραιοποιεί την πραγματικότητα, με επαναλαμβανόμενες πχρές εξαγγελίες στο Ζάππειο, για να κάνει τελικά τη μεγάλη στροφή και να εργασθεί σκληρά επί μία διετία, έως τις ευρωεκλογές του '14.

Ακολούθησε ο Αλέξης Τσίπρας, με την προεκλογική μηδενική ανοχή στο Μνημόνιο και την υποσχηση για άμεση κατάργησή του, αλλά και τις ανέφικτες εξαγγελίες περί προσλήψεων, αυξήσεων και απόρριψης κάθε επώδυνου μέτρου. Μετεκλογικά, δηλώνει ότι αποδέχεται το 70% του Μνημονίου και, τελικά, θα αναγκασθεί να συμβιβαστεί με τη σκληρή πραγματικότητα και να εφαρμόσει κάτι παραπάνω από το 70%.

Είναι τόσο δύσκολο να εμφανισθεί ένας πολιτικός ηγέτης αφοπλιστικά ειλικρινής; Να μην ισχυρισθεί ότι παρέλαβε «καμένη γη», αλλά να δηλώσει ότι ναι μεν οι προκάτοχοί του έκαναν λάθη και ευθύνονται για πολλά από τα προβλήματα που ταλανίζουν τη χώρα, αλλά να αναγνωρίσει ότι κατέβαλαν και προσπάθειες και έκαναν κάποια σωστά, τα οποία ο ίδιος θα διατηρήσει. Να εμφανισθεί πραγματικά ενωτικός, ώστε να δικαιούται να διεκδικήσει, ή μάλλον να απαιτήσει, τη διακομματική στήριξη που είναι αναγκαία και χρήσιμη, ειδικά σε συγκυρίες όπως η σημερινή.

Είναι τόσο δύσκολο να αναγνωρίζουν οι πολιτικοί ηγέτες, είτε βρίσκονται στην κυβέρνηση είτε στην αντιπολίτευση, τις δυσκολίες που υπάρχουν και να μη λαϊκίζουν; Από το «λεφτά υπάρχουν», τα Ζάππεια και τις αντιμνημονιακές κορώνες, και τις ουτοπίες του προγράμματος της Θεσσαλονίκης που δεν μπορεί και δεν πρόκειται να εφαρμοσθεί, η χώρα έχασε. Ολοι, άλλα έλεγαν στην αντιπολίτευση και άλλα

αναγκάστηκαν να κάνουν ως κυβέρνηση.

Είναι μια παθογένεια που ελπίζεται ότι μετά και την επώδυνη, αλλά διδακτική, εμπειρία αυτών των μηνών για την πρώτη αριστερή κυβέρνηση, θα διορθωθεί. Και ότι πλέον η ειλικρίνεια και ο ρεαλισμός θα παρατηρούνται και όταν τα κόμματα και οι πολιτικοί βρίσκονται στην αντιπολίτευση, όχι μόνον όταν έρχονται στην κυβέρνηση. Οσο πιο κοντά στην αλήθεια είναι ο αντιπολιτευτικός λόγος, τόσο πιο εύκολη θα είναι η άσκηση της εξουσίας.

Το παζλ του λαϊκισμού συμπληρώνουν τα μέσα ενημέρωσης, τα οποία από την αρχή της κρίσης προβάλλουν ένα σκηνικό ενός υπέρ πάντων αγώνα ανάμεσα στους «καλούς» πατριώτες Έλληνες και τους «κακούς» ξένους,

Από το «λεφτά υπάρχουν» του Παπανδρέου, τα Ζάππεια και τις αντιμνημονιακές κορώνες του Σαμαρά, και τις ουτοπίες του προγράμματος της Θεσσαλονίκης του Τσίπρα, η χώρα έχασε.

τους οποίους παρουσιάζουν ως αιμοσταγείς τοκογλύφους.

Όπως σημείωνε το «Ρόιτερς» έπειτα από μια παλαιότερη κρίσιμη συνεδρίαση του Eurogroup, ενώ «ο Γιάννης Βαρουφάκης ήταν απομονωμένος, τα ελληνικά μέσα ενημέρωσης μετέδιδαν ότι έκλεψε την παράσταση». Παράλληλα, το έγκυρο πρακτορείο περιέγραφε τη σουρεαλιστική εικόνα ενός λαού που εγκλωβισμένος στην άγνοια και την παραπληροφόρηση, χαιρέτα και ακτινοβολεί την ώρα που έρχεται κατά πάνω του το τσουνάμι. «Το μήνυμά της επικείμενης καταστροφής έχει περάσει απαρατήρητο στους δρόμους της Αθήνας, όπου η ελπίδα και η αισιοδοξία φτάνει σε ευφορία, και οι Έλληνες θεωρούν ότι επιτέλους αποτινάσσουν τα ξένα δεσμά και διαμορφώνουν τη δική τους μοίρα».

Η διαστρέβλωση στην ενημέρωση γεννά τα ανάλογα συναισθήματα στην κοινωνία και δυσχεραίνει το έργο κάθε σοβαρού και ρεαλιστή πολιτικού που προσπαθεί να πετύχει το καλύτερο δυνατό για τον λαό και τη χώρα, στο πλαίσιο του εφικτού.